

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦ.ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΙΤΡΙΑΣ Κ.ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΘΜ

Την Κυριακή 21η Δεκεμβρίου ε.ε., η ΑΘΜ ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ.Θεόδωρος Β' τέλεσε στον Ιερό Πατριαρχικό και Καθεδρικό Ναό Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου την χειροτονία του Θεοφ.Επισκόπου Νιτρίας κ.Νεοφύτου. Στην Ευχαριστιακή Σύναξη και την χειροτονία του Θεοφιλεστάτου συμμετείχαν οι Σεβ.Μητροπολίτες Κένυας κ.Μακάριος, Λεοντοπόλεως κ.Γαβριήλ, Πατριαρχικός Επίτροπος Αλεξανδρείας, ως και ο Θεοφ.Επίσκοπος Ναυκράτιδος κ.Μελέτιος, Ηγούμενος της Ιεράς Πατριαρχικής Μονής Οσίου Σάββα Ηγιασμένου.

Ο Μακαριώτατος, κατά την ομιλία Του, με συγκίνηση είπε τα εξής:

« Ἴδου ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱὸν, καὶ καλέσουςι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ θεός. » (Ματθ. 1, 23).
Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Ἐπίσκοπε Νιτρίας, καὶ ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸ μου παιδί, κ. Νεόφυτε.

Σήμερα, Κυριακή πρὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου μας, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, μὲ τὴν σοφία τῶν πατέρων μας, ὄρισε νὰ ἀναγινώσκειται ἡ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἡ ἀφορῶσα εἰς τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῆς κατ' ἄνθρωπον καταγωγῆς τοῦ Θεανθρώπου. Πῶς δηλαδὴ ὁ Θεὸς σαρκώθηκε, ἔγινε κατὰ πάντα ὅμοιος μὲ μᾶς ἄνθρωπος ἀληθινός, λαμβάνοντας τὸ σῶμα μας ἐκ τῶν Πανάνγων αἱμάτων τῆς Παναγίας μας, καὶ προερχόμενος ἀπὸ τὴν φυλὴ τοῦ Ἰούδα, ὡς ἀπόγονος τοῦ Δαβὶδ, καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ καταλόγου Προπατόρων. Αὐτὴ ἦταν μιὰ προφητεία, ποὺ ναὶ μὲν ἐκφράζεται διὰ στόματος τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, διατρέχει ὅμως ὅλη τὴν Παλαιὰ Διαθήκη σὰν προσδοκία καὶ ἀποκαρδοκία ὄλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀποτελεῖ δὲ καὶ τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς σωτηρίας τοῦ νέου Ἰσραήλ, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὁ Χριστὸς, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, μὲ τὴν ἔνσαρκο παρουσίαν Του στὴν ἀνθρώπινη σκηνή, μ' αὐτὴν τὴν «ἐξ οὐρανοῦ» κατάβαση «πρὸς τὴν ἐσχάτην ταπεινότητα» προσέλαβε τὸν ὅλο ἄνθρωπο «ἀπὸ γενέσεως εἰς τέλος». (Λόγος περὶ ταπεινοφροσύνης, 6). Αὐτὸ ἀκριβῶς συνιστᾶ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ σωτηρία ὑποθέτει τὴν ἐνανθρώπιση καὶ μόνο μ' αὐτὴν εἶναι ἐφικτή. Αὐτὴ τὴν μεγάλη ἀλήθεια, μὲ πιὸ ἀπλᾶ λόγια δίδασκε καὶ ὁ πρόσφατα ἀνακηρυχθεὶς Ἅγιος Πορφύριος ὁ Κουσοκαλυβίτης, λέγοντας: « ὅση κι ἂν εἶναι ἡ πτώση μας καὶ ἡ πίκρα μας ἀπὸ τὰ πολλὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ χάνουμε τὴν ἐσωτερικὴ χαρὰ μας, τὴν ὁποία ἔχουμε, διότι ὁ Χριστὸς εἶναι ζῶν καὶ παρὼν στὴ ζωὴ μας!»
«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεὸς!» Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας!

Καὶ μόνο αὐτὰ τὰ ἀπλᾶ λόγια φτάνουν, γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ δώσουν φτερὰ στὸν Ἱεραπόστολο, ἐλπίδα στὸν δυστυχισμένο, χαρὰ στὸν ἀπελπισμένο, θάρρος στὸν ἄρρωστο, νόημα στὸν σύγχρονο μπερδεμένο ἄνθρωπο ποὺ παλεύει μὲ τὰ ψυχολογικά, καὶ ὄχι μόνο, ἀδιέξοδά του.

Θεοφιλέστατε, ἀγαπητὲ ἀδελφέ π. Νεόφυτε.

Ἐκρίθηκες ἄξιος ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Συνοδικοὺς Ἱεράρχας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Συνόδου τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας, κατόπιν δικῆς μου προτροπῆς, νὰ χειροτονηθεῖς Ἀρχιερεὺς τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Γεννήθηκες καὶ ἀνδρώθηκες στὴν Ἀφρική, καὶ τώρα μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀποστέλλεσαι Ἱεράρχης, νὰ ὑπηρετήσεις τὸν λαὸ τῆς πατρίδος σου τῆς Κένυας, τὸν λαὸ τῆς Ἀφρικής, σὰν βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὑπὸ τὸν τίτλο τῆς πάλαι ποτὲ ἐπισκοπῆς Νιτρίας. Θέλω, λοιπὸν, νὰ θυμᾶσαι πάντοτε, σὲ ὅσα χρόνια σοῦ χαρίσει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ,

μερικά πράγματα. Γίνεσαι Επίσκοπος, διότι υπάρχει η Έκκλησία. Χωρίς την Έκκλησία, καμμιά αξία δεν θα είχαμε, όσο ένάρετοι ή μορφωμένοι κι αν είμασταν. Και κάτι ακόμη, η Έκκλησία δεν μάς χρωστά τίποτε, εμείς όμως χρωστούμε τα πάντα σ' αυτήν. Αυτό είναι το συστατικό στοιχείο της διακονίας μας, και της αυτοσυνειδησίας μας ως Επισκόπων. Για να είμαστε όντως «κανονικοί» Επίσκοποι, πρέπει να είμαστε Επίσκοποι της Έκκλησίας εν τῇ Έκκλησίᾳ.

Καὶ βεβαίως, «θεοῦ τὸ δῶρον»! Κανένας μας δεν γίνεται Επίσκοπος δικαιοματικῶς, ἀλλὰ τῇ θείᾳ χάριτι. Λέει, βέβαια ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, ὁ Μέγας Παῦλος, ὅτι «εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ» (Α΄ Τιμ. 3, 1), καὶ μερικοὶ ἀφελεῖς παίρνουν θάρρος, καὶ ἔχουν διὰ βίου ἐπιδίωξις τους τὴν με θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα, ἐπισκοποποίησίν τους. Ξεχνοῦν ὅμως ὅσα παρακάτω παραγγέλει ὁ Ἀπόστολος πρὸς τὸν μαθητὴν του Τιμόθεον, «σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποιήσον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον», (Β΄ Τιμ. 4, 5). Σὰν νὰ τοῦ λέει μὲ ἄλλα λόγια, μὴ ζητᾷς ἄνεση καὶ καλοπέραση, ἀλλὰ ἐτοιμάσου γιὰ τὸ μαρτύριο. Καὶ ὄντως, τότε τὸ ἔργο μας σὰν Ἱεραποστόλων δικαιώνεται, ὅταν παραδόσουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἄνευ ὄρων στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, στὴν Ἁγίαν του Έκκλησίαν. Καὶ ἀπὸ τὸ νοερὸ ὕψος τοῦ Σταυροῦ, στὸν ὁποῖον ὡς Ἱεραπόστολοι εἴμαστε προσηλωμένοι, καρφωμένοι, δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ κατεβούμε μόνοι μας, μὲ δική μας θέληση, ἀλλὰ, ἄλλοι θὰ μάς κατεβάσουν, ὅπως καὶ τὸν Χριστὸν στὴν Ἀποκαθήλωση!

Λέγοντας αὐτὰ δὲν θέλω νὰ σὲ τρομάξω, οὔτε νὰ σὲ ἀποκαρδιώσω. Ἀντίθετα μάλιστα, εὔχομαι ὁ καλὸς θεὸς νὰ σοῦ δώσει αὐτὴ τὴν χάρη καὶ τὴν δύναμη στὸ νέο ἔργο σου, ὥστε νὰ δικαιώσεις τὶς προσδοκίες τῶν ψηφισάντων σε Ἁγίων Ἀρχιερέων. Ἔχεις δώσει ἄλλωστε, δείγματα ὑπακοῆς καὶ ἀφοσιώσεως στὴν Έκκλησία, στὸ Πατριαρχεῖο μας, μέχρι τῆς παρούσης, ὅπου κι ἂν μὲ τὴν χάρη τοῦ θεοῦ διηκόνησες, καὶ ἔτσι θὰ πρέπει νὰ συνεχίσεις. Γνωρίζω ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος ἀπλός, ταπεινὸς καὶ ἀγαθός. Φρόντισε νὰ ἀυξήσεις αὐτὲς τὶς ἀρετὲς σου, διότι ἡ Έκκλησία στὰ δύσκολα χρόνια πού ἡ χάρις τοῦ θεοῦ μάς ἐπεφύλαξε νὰ ζήσουμε, χρειάζεται ἀνθρώπους μὲ αὐτοθυσία, ἀνθρώπους μὲ ἔμπνευση, πού νὰ μποροῦν νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ διακονοῦν. Κουράστηκε καὶ ἀπογοητεύθηκε ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀπὸ φιλοσοφίες καὶ θεωρίες. Ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ζωντανὸ παράδειγμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολή σου, στὴν Ἡπειρο τοῦ μέλλοντος, τὴν Ἀφρική. Καὶ μάλιστα, ζῶντας μέσα σ' ἓνα κόσμον πού ἀλλάζει συνεχῶς μὲ γεωμετρικὴ πρόοδο, καλούμαστε νὰ διαφυλάξουμε μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις, τὴν ἔμπνευση τοῦ θεοῦ γιὰ τὸ πλάσμα του. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσω ἀπὸ ἐκεῖ πού ἄρχισα, γίνεται ἄνθρωπος ὁ θεὸς, «ἵνα θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσεται», κατὰ τὸν ὕμνωδόν. Κλιθήκαμε γιὰ μιὰ ἀνώτερη ζωὴ, «τὰ ἄνω φρονεῖν» (Κολ. 3). Πάση θυσίᾳ λοιπόν, δὲν πρέπει νὰ ὑποστήσουμε τὴν σημαία τοῦ σχεδίου πού εἶχε ὁ θεὸς κατὰ τὴν «κατ' εἰκόνα Του» δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ τὴν θέωση, καὶ αὐτὴν τὴν τεράστια εὐθύνη τῆς διαδόσεως αὐτοῦ τοῦ Μηνύματος, σήμερον ὁ Χριστὸς σοῦ ἐναποθέτει, διὰ τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας σου. Μεθ' ἡμῶν ὁ θεὸς!

Παιδί μου, Νεόφυτε, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰ τοῦ Κυρίου σου, καὶ ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, ὁ θεὸς τῆς αἰώνιας χαρᾶς, θὰ εἶναι πάντα μαζί σου. Ἀμήν!

Ο Θεοφ.κ.Νεόφυτος ανέφερε:

“Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ θεῷ τῷ σωτῆρί μου. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τοῦ δούλου αὐτοῦ. Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγάλα ὁ δυνατός καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν” (Λουκᾶν Α΄ 46-49).

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, Σεπτέ Προκαθήμενε του Παλαιφάτου και Πρεσβυγενούς Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής,

Έν πλήρει ταπεινώσει, επιτρέψτε μοι να σας χαιρετίσω στο πάντιμον και μεγαλοπρεπές όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, Τριάδα ομοούσιον και αχώριστον.

Έν πρώτοις, παρά μόνον διά της χάριτος του Παναγίου και Τελεταρχικού Πνεύματιος στέκομαι ενώπιόν Σας, εν πλήρει αναξιότητα αλλά με πολλή ταπείνωση, πίστη και αγάπη, έτοιμος να δεχθώ το τρομερόν τούτο μυστήριο από τα τίμια και αποστολικά Σας χέρια, δηλονότι τον τρίτον και υπέρτατον βαθμόν της ιερωσύνης ως Επίσκοπος της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Επισκοπής Νιτρίας του Θρόνου του Αγίου Μάρκου του Ευαγγελιστού.

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Όταν πρώτογνωριστήκαμε κατά την επίσκεψή Σας στην Κέννα το 2009, ήταν μία εξέχουσα και εξαιρετική στιγμή στην ιερατική αλλά και στην προσωπική μου ζωή. Με ασπαστήκατε, με ευλογήσατε και, κοιτάζοντάς με στα μάτια, με προσκαλέσατε στην Αλεξάνδρεια, με την ευλογία του Αρχιεπισκόπου μου, για να δω από κοντά πως ακριβώς διακονείτε και να γνωρίσω την καθημερινότητα του παλαιφάτου Πατριαρχείου μας. Ο Πανάγαθος Θεός όχι μόνον οικονόμησε να ιδώ τον βίον ενός κληρικού του Πατριαρχείου μας, αλλά διά της απείρου χάριτος Αυτού, έχω την μέγιστη ευλογία να λάβω την χάρην της αρχιερωσύνης από τα άγια χέρια Σας.

Άμα έπρεπε να σταθούμε ενώπιόν του Δικαίου Κρητού, ουδείς θα ήτο άξιος. Μόνον η χάρις του Θεού, ή πάντοτε τὰ άσθενή θεραπεύουσα και τὰ έλλείποντα άναπληροῦσα, υπερβαίνει και αξιώνει τον άνθρωπον να ακούσει την γλύκα της φωνής του σαρκωθέντος Λόγου και να ανταποκριθεί στην υψίστην Αυτού κλήσιν. Διά τούτο, είμαι λίαν ενήμερος επί τας αδυναμίας μου και εκζητώ ταπεινώς την σεπτή Μακαριότητά Σας να συνεχίζητε να προσεύχεσθε για εμένα, τον ελάχιστο εν τω αμπελώνι του Κυρίου, δια το νέο καθήκον που με ανέθεσε ή Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική μας Εκκλησία.

Η έλευσίς μου στον ιερόν κλήρον ξεκίνησε με την είσοδόν μου στην Ορθόδοξον Πατριαρχικήν Σχολήν στο Ναϊρόμπι. Ένα παιδίον, το οποίον καταγόταν από ένα απλό χωρίον, συνάντησε πολύ νωρίς την μεγαλειότητα και το κάλλος της αγίας μας Ορθοδοξίας. Αύτη η συνάντησις, Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα, άναψε μία φλόγα στα βάθη της ψυχής μου διότι ήτο η πρώτη εβδομάδα της φοιτήσεώς μου στην Πατριαρχικήν Σχολήν. Πήγα ευλαβώς στον Αρχιεπίσκοπόν μου, και του είπα ότι ήθελα να αφιερωθώ ολοκλήρως στην Εκκλησίαν. Ο Σεβασμιώτατος άρχισε να χαμογελά βλέποντας πόσο μικρός και αθώς ήμουν, αλλά με ευλόγησε και μου είπε να προσευχηθώ και να είμαι υπάκουος στο πάνσοφο θέλημα του Θεού.

Δεν είμαι τίποτε το σπουδαίον. Είμαι μόνον ένα δοχείον του Κύριου μας και για αυτόν τον λόγον η εμπιστοσύνη σας, και η εμπιστοσύνη της Αγίας και Ιεράς Συνόδου αυτής της μεγάλης Εκκλησίας του Αποστόλου Μάρκου, στο πρόσωπόν μου με συγκινεί και με ταπεινώνει. Όπως ο ξυλουργός διαμορφώνει ένα κομμάτι ξύλον σε ένα θαυμάσιον έργον, προσεύχομαι και ελπίζω ότι ο φιλόανθρωπος Θεός θα σπλαγχνιστεί την αναξιότητά μου και θα με διαμορφώσει σε ένα χρήσιμον συνεργό στον αμπελώνα Του. Όπως ο γλυκύς μας Χριστός εκάλεσε τούς αλιείς και τούς αξίωσε να μεταβιβάσουν τα επουράνια μυστήρια, επίσης προσεύχομαι ότι ο καλός μας Κύριος θα θρέψει τον δυνητικόν της αναξιότητός μου και θα τον τελειοποιήσει για να αναδειχθεί άξιος σε αυτό το υψηλόν λειτουργήμα. Ταπεινώς δέχομαι αυτή την μεγάλη αποστολή που μου ανέθεσε η Εκκλησία μας. Αύτη η αποδοχή σημαίνει απόλυτη και τυφλή υπακοή προς τον Κύριον Ιησούν Χριστόν. Ο

συνάναρχος θεάνθρωπος είναι το πρότυπον της ζωής μας και μας ψιθυρίζει αδιαλείπτως πως να περιπατήσουμε. «Εισέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης• ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς» (κατὰ Ματθαῖον 7, 13). Το δεύτερον πρόσωπον της Αγίας και Ομοοσίου και Αδαιρέτου Τριάδος μας δίδει την δύναμην να ξεπεράσουμε τας δυσκολίας και τούς πειρασμούς.

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Γνωρίζω πολύ καλά το πρόβλημα της λειψανδρίας ιερών που αντιμετωπίζει η Ορθόδοξος Εκκλησία μας στην Αφρική, ειδικά στην Κένυα όπου, με την χάριν του θεού, θα διακονήσω ως βοηθός Επίσκοπος παρά τω Σεβασμιωτάτω Μητροπολίτη Κένυας κ. Μακαρίω. Δόξα τω θεώ, η Εκκλησία της Κένυας έχει δει τεράστια ανάπτυξη. Δι' ευχών Σας Μακαριώτατε, ο ακούραστος Ποιμενάρχης μας, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κένυας κ. Μακάριος, ακαταπαύτως προσπαθεί να κυρήξει το ιερόν Ευαγγέλιον του Χριστού μας παρά τις πνευματικές, οικονομικές και κοινωνικές προκλήσεις. Υπό την ηγεσίαν του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, και με τις δικές Σας ευχές, έχω την ελπίδα ότι θα μπορέσουμε να ανεβάσουμε το επίπεδον διακονίας στην Ιεράν Αρχιεπισκοπήν Κένυας. Μακαριώτατε, επιτρέψτε μοι να σας υπενθυμίσω ότι η Ιερά Αρχιεπισκοπή Κένυας κατέχει πάνω από διακόσιους πενήντα ιερείς, τριακόσια σαράντα πέντε ενορίες και το ποίμνιον αριθμεί περίπου πεντακόσιες χιλιάδες. Μακαριώτατε, τούτο αποτελεί ένδειξις του μεγάλου πνευματικού έργου στην Κένυα. Με την χάριν του θεού και με την ηγεσίαν του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας, έχουμε κάνει πάμπολλα αλλά δεν τελειώσαμε ακόμα. Οι Κενυάτες πεινάνε και διψάνε για Χριστόν και Ευαγγέλιον. Η υποχρέωσίς μας είναι βαρεία αλλά ότι κάνουμε, το κάνουμε προς δόξαν του Αγίου Τριαδικού θεού. Ο Άγιος Ιωάννης μας υπενθυμίζει ότι “ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν” (κάτα Ιωάννην 10,14). Επί τούτου, με άκρα ταπείνωση, θα ήθελα να πω ότι, καθώς εντός ολίγου θα αναλάβω τα νέα μου καθήκοντα, το μυαλό μου στρέφεται στον πρώτον Κενυάτην Ορθόδοξον ιεράρχην, τον αείμνηστον θεοφιλέστατον Γεώργιον Gathuna. Γνωρίζοντες πολύ καλά τις ευθύνες και τις απαιτήσεις ενώπιόν μου, να είστε υπερβέβαιος Μακαριώτατε ότι θα αφιερώσω ολόκληρη την ζωήν μου στο «κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει» (κάτα Μάρκον 16, 15) και θα διαφυλάξω τα δόγματα της Αγίας μας Εκκλησίας. Γνωρίζω ότι ως επίσκοπος της Εκκλησίας, πρέπει να ηγούμαι με κύρος. Ο Επίσκοπος πρέπει να είναι πνευματικός και θυσιαστικός, να μιμηθεῖ «ὁ δοῦς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων» (Α΄ προς Τιμόθεον 2, 6).

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

θα ήτο αδιανόητον να κατακλείσω την προσφώνησή μου δίχως να Σας ευχαριστήσω για την επιστοσύνη που δείχνετε στο πρόσωπόν μου. Ευχαριστώ τα μέλη της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του παλαιφάτου Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, οι οποίοι εφωτίσθησαν από το Πανάγιον και Ζωοδόχον Πνεύμα και με τίμησαν με την αγίαν ψήφον τους. Θέλω να ευχαριστήσω θερμώς τον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κένυας κ. Μακάριον, τον οποίο υπηρετώ και ωρίμασα πνευματικώς υπό το ωμοφόριόν του. Επίσης, θέλω να ευχαριστήσω θερμώς τον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ. Δια του Σεβασμιωτάτου αγίου Ζιμπάμπουε, έλαβα τον δεύτερον βαθμόν της ιερωσύνης και έπειτα μου έδωσε τις πρέπουσες οικονομικές δυνατότητες να σπουδάσω στο εξωτερικόν. Θέλω επίσης να ευχαριστήσω τον οργανισμό OCMC (Orthodox Christian Mission Center) που μου προσέφερε υποτροφία για να σπουδάσω στο εξωτερικόν. Ένα μεγάλο και θερμό ευχαριστώ στον Αιδεσιμολογιώτατον Πρωτοπρεσβύτερον π. Νικόλαον Τριανταφύλλου, Προέδρον της θεολογικής Σχολής του Τιμίου Σταυρού Βοστώνης. Τον ευχαριστώ θερμώς για την υποστήριξη, την αγάπη, και την φροντίδα που μου έδειξε κατά την διάρκειαν των σπουδών μου στην Βοστώνη. Μακαριώτατε, επιτρέψτε μοι να ευχαριστήσω την πολυαγαπημένη μου μητέρα Πρισκίλλα. Η μητέρα μου με μεγάλωσε στους κόλπους της Αγίας μας Εκκλησίας και καθοδήγησε τα βήματά μου στην αγκάλη του Εσταυρωμένου και Αναστάντος Χριστού. Είμαι υπερβέβαιος ότι ο αείμνηστος πατέρας μου Σολομών και η

αείμνηστη αδελφή μου Χριστίνα θα ήταν εξίσου χαρούμενοι. Άς είναι η μνήμη των αιώνια. Επίσης, θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμώς τον πνευματικό μου πατέρα, τον π. Μάρκον, ο οποίος από καιρού εις καιρόν μου θύμιζε ότι “εν οίδα ότι ουδέν οίδα.” Πατέρα Μάρκε, εύχομαι και μετά την χειροτονία μου, θα συνεχίζετε να μου θυμίζετε ότι δεν ξέρω τίποτε, επειδή αυτή η διδασκαλία με βοήθησε πάρα πολύ.

Κατακλείοντας, θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμώς τον ιερόν κλήρον και το χριστοφόρον ποίμνιον της καθ’ ημάς Ιεράς Αρχιεπισκοπής Κένυας για τις προσευχές και τις ευχές των. Ειδικά θέλω να ευχαριστήσω θερμώς το στο Ναϊρόμπι ποίμνιον του μικρού ιεραποστολικού Ιερού Ναού του Αγίου Νεκταρίου και Αγίας Ειρήνης, τον οποίον προσφάτως ιδρύθη υπό την ηγεσίαν μου. Εύχομαι ο Αρχιεπίσκοπος Χριστός να καθοδηγήσει τα βήματά μου εις παν έργον αγαθόν. έν

Μακαριώτατε, εν τέλει, επιτρέψτε μοι να παραθέσω την ποιμαντική επιστολή του Αγίου Πέτρου. Προσεύχομαι ότι αυτή η παραπομπή θα χρησιμεύσει ως μια υπενθύμιση της ποιμαντικής μου υποχρέωσης, “ποιμάνετε τὸ έν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ’ ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μηδ’ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου” (Α΄ Πέτρου 5: 2, 3).

Ὡς εκ τούτου, με αυτό κατά νού, προσεύχομαι, “Κύριε καί Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καί ἀργολογίας μή μοι δῶς. Πνεῦμα δέ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καί ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλῳ. Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁράν τά ἐμά πταίσματα, καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητός εἶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.” Ἰδού προσέρχομαι Χριστῷ τῷ αθανάτῳ βασιλεῖ καὶ θεῷ ἡμῶν. Ἰδού ο δούλος Κυρίου• γένοιτό μοι κατά τὸ ρήμα σου. Ἀμή